

Svědectví Tomáše Jeníčka

Od narození jsem byl docela šikovný. Ve škole se mi dařilo, nosil jsem samé jedničky a život byl fajn. Po páté třídě jsem přestoupil na gymnázium a tím pro mne začal jiný život. Ty lidi byli takoví „chytřejší“ a já si připadal mezi svýma. Ale to se po chvíli začalo měnit. Ani nevím, kdy přesně k tomu došlo, ale najednou jsem byl docela neoblíbený. A důvod? Těžko říci. Šprt jsem nebyl, partu jsem taky držel, ale prostě mě nebrali a posmívali se mi. A jak léta na gymnáziu pokračovala, začínal jsem pochybovat sám o sobě. Začal jsem nosit špatné známky z matematiky, pak i z fyziky a chemie. O to víc jsem se snažil učit, ale nějak mi připadalo, že na to nemám. Že jsem asi opravdu „blbej“.

Postupně to začalo mít vliv i na můj duševní stav a já se postupně začal hroutit. Bylo to pozvolné, ale uzavíral jsem se do sebe, spokojenej jsem byl jen, když jsem měl nějakou zajímavou knížku a nikdo mě neotravoval. Řekl bych, že to bylo způsobené i tím, že jsem neměl žádného přítele. Měl jsem pár kamarádů, ale přítele ne. Nikoho, komu bych se mohl svěřit, kdo by byl na blízku, když to potřebuji a měl pro mě porozumění.

A rodiče? S těmi jsem si nějak nerozuměl a tak jsem prostě doma mlčel. A brácha mi dělal jen naschvály a pořád mě rušil a otravoval. No hrůza!

Začal jsem chodit k psycholožce, kde jsem ji tak trochu o tom vyprávěl a ona se mi snažila pomoci, ale k ničemu to nevedlo.

Pak přišel rok 2000 a mamka mi navrhla, zda nechci jet na anglický tábor. Já se nejprve bránil, ale nakonec jsem si řekl, že proč ne. Anglicky trochu umím, a že tam bude večer řeč o křesťanství? No co. Aspoň se o tom něco dozvím.

Jako menší jsme s bráchou chodili na hodiny náboženství a recitovali v kostele básničky na Vánoce a Velikonoce. Také nás dali rodiče pokřtít – formálně, nic jsem při tom neprožíval a nic to pro mne neznamenal (bylo mi asi 12 let) A tak jsem jel.

Jak jsem již trochu zmiňoval, byl jsem dost plachý, a tak na seznámení s někým cizím nebylo ani pomyšlení. Vždyť já se bál i prodavačky, když jsem si šel něco koupit. Dorazili jsme na místo (Lánov), vystoupili z autobusu a já tam tak stál a jen koukal, co dělat. Většina lidí zamířila k někomu známému, ale já tam nikoho neznal. Po chvílce bloumání se mě ujal jeden mládežník, vysvětlil mi, kde se mám ubytovat, co se bude dít a tak. Byl jsem za to moc vděčný! Dost jsem tou dobou přemýšlel o

životě, jaký je jeho smysl a zda není něco důležitějšího, než ho jen tak prostě prožít, přetrpět. Hned první večer mě zaujaly crazy americké hry. Dosud jsem nic takového nehrál a bylo to moc zábavné. Další věc, která mě zaujala, byly vztahy mezi lidma. Ze školy a z prostředí kolem sebe jsem byl zvyklý, že kamarádství začínalo a končilo tam, kde někdo něco potřeboval. Ale tady to bylo jiné. Dost lidí se samo nabízelo, že něco udělají, jen tak! A ta upřímnost mezi nima a láska! To jsem dosud nikde neviděl. Četl jsem o tom, měl jsem moc rád dobrodružné knížky, kde se přítel na přítele mohl spolehnout na 100% A tady to bylo stejné. Prostě neuvěřitelné!

Při večerních programech, které vedl Mark Krupa jsem poprvé uslyšel o hříchu. Že to je to, co nás svazuje, co nám nedovoluje naplno žít. A já přímo dychtil po tom, jaké je řešení, co s tím. A posléze jsem se dozvěděl, že řešením je smrt Ježíše na kříži. Dostali jsme také každou svou malou Bibli. Já ji sice dostal již při křtu, ale tentokrát to bylo něco jiného.

English Camp skončil. Ale ve mně něco zůstalo. Zůstal ve mně pocit z prožitého báječného týdne. Týdne, kde mě nikdo neodsuzoval, kdy mě nikdo nepomlouval. A také ve mně zůstala otázka: „Kdo to byl Ježíš? Žil?“ Během roku jsem si četl evangelium, abych ho trochu poznal a modlil se modlitbou, kterou jsem našel v jedné brožurce. Modlitbu, aby pokud Ježíš je, aby mi odpustil a přišel do mého života.

Začal jsem chodit do Archy, abych mohl být s těma skvělejma lidma. Také jsem přemýšlel, jak to že jsou tak šťastni? Co mají navíc proti mně? Lepší rodinu, lepší spolužáky, jsou chytřejší nebo co? A zjistil jsem, že to je jejich vztah s Pánem Bohem. Že ten je naplňuje, dává jim smysl života. A o to více jsem toužil mít to samé.

A byl tu další rok (2001) a další English Camp. A tentokrát jsem se na něj těšil, a moc. S jak rozdílným pocitem jsem tam jel oproti loňsku. Jel jsem někam, kde jsem někoho znal, kde si mě někdo i trošku vážil. Na jedné z prvních skupinek padla otázka, zda věříme v Boha a já aniž jsem o tom nějak přemýšlel, jsem řekl, že věřím. Pro mě samotného to bylo překvapení, neboť jsem si v uplynulém roce tu otázku nepoložil. Ale byl jsem si tím jistý. Tento kemp byl pro mě jiný. Sice jsem nepřijal odpuštění, ale dost jsem o tom přemýšlel a kladl otázky. Byl jsem moc rád, že se vždy našel někdo, kdo mi na ně odpovídal. A nepřipadaly jim trapné. Potěšila mne také upřímnost s jakou dokázali přiznat, pokud neznali přesnou odpověď.

Po EC následoval Followup a na jednom ze setkání jsem mluvil s kamarádem, který mi byl nejbliž. On mi řekl své svědectví a já mu svěřil, jak na tom jsem a o čem přemýšlím. On mně pak nabídl, že se můžeme společně modlit a já tak vydal život Ježíši. Nemohu říci, kdy přesně jsem uvěřil, byl to spíše vývoj než jednorázová akce, ale tímto jsem to ztvrdil.

Najednou můj život měl nějaký smysl!

Během následujícího roku se změnila spousta věcí. Víte, já nikdy nebyl nějak „špatný“ člověk. Byl jsem takový normální kluk. Nekouřil jsem, nechodil do hospod, a tak. Prostě člověk by řekl – slušňák. Ale tam uvnitř mě, tam bylo něco jiného. Začal jsem objevovat, co po mně Bůh chce a nechal se jím postupně proměňovat. Zbavil jsem se strachu z cizích lidí a také jsem postupem času přestal všechny odsuzovat na první pohled, podle jejich chování a slov. Říkal jsem si, že každý má nějaké problémy, že nikdy není možné vidět věci i s jejich pozadím. V průběhu roku jsem chodil do mládeže a do učednické skupinky. Obě mně moc daly.

Minulé léto jsem prožil dotek Ducha Svatého, který mně ukázal, že bych měl přebudovat své duchovní základy – stalo se. Teď mohu říci, že jsou o mnoho pevnější, neboť opravdu stojím na Ježíši. Loni v zimě jsem jako výsledek svého rozhodnutí vstoupil do sboru.

Nyní prožívám Boží blízkost a Pán se mi dává poznávat v mnoha pravdách, které jsem si dříve neuvědomoval či nechápal.

Vím, že mě čeká ještě mnoho bitev, ve kterých budu muset obstát, ale již vím, na čí straně stojím. Stojím na straně vítěze. Na straně Beránka Božího.

Pán s vámi a ať vás provází Jeho požehnání a Jeho moc

Tomáš Jeníček, Církev bratrská Pardubice

E-mail: tomas@jenicek.net

Stránky: <http://tomas.jenicek.net>